

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The woman has long, dark, wavy hair and is wearing a red dress. The man has short dark hair and is wearing a blue suit jacket over a white shirt. They are standing outdoors with a large, historic stone castle in the background, perched on a hill. The sky is blue with some clouds. The overall mood is romantic and elegant.

Millie Adamsová
Kráska a osamělý
miliardář

MILLIE ADAMSOVÁ

KRÁSKA A OSAMĚLÝ
MILIARDÁŘ

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

je to trochu kyselé jablíčko, ale jednou jsem do něj kousnout musel. Jistě jste si už všimla, že autorky vytvářejí světy naplněné postavami a jejich příbuznými a partnery, kteří přecházejí z knihy do knihy. A občas je provázanost tak těsná, že bez znalosti knihy jedné je těžké pochopit peripetie příběhu následujícího. Jenže pak se najednou ukáže... že Vy tu předchozí knihu nemáte šanci znát, protože česky nikdy nevyšla. Nebo vyšla před čtyřmi roky – a nepředpokládám, že byste si dějovou linku a okrajové postavy udržela v paměti.

Příčin to má několik – v originále těch knih vychází více, takže musím vybírat, které nechám přeložit a které ne. A holt občas ujeďu. Autorky jsou totiž „zákeřné“. Až při čtení románu Millie Adamsové Kráska a osamělý miliardář jsem si uvědomil, že „první díl“ vyšel před skoro rokem a půl pod názvem Popelčina kouzla. A že jména dvou náhodně zmíněných postav – Gunnara a Olive – nejsou vůbec náhodná, protože to byli hlavní hrdinové knihy Můj nepřítel viking, která vyšla v říjnu minulého roku. A ještě horší je to, že Millie Adamsová zjevně uzavřela jakousi spisovatelskou komunu s Jackií Ashendenovou, protože další postavy z Krásky a osamělého miliardáře – mezi jinými Rose, Apollo a Ares – jsou hrdiny Jackiiných knih, zatímco Athenini bratři Constantine a Alex vystupovali v knihách Milliiných! A bohužel vydání oněch Jackiiných knih v češtině – vzhledem k tomu, že je jich opravdu tak moc – neplánuji...

Co s tím? Asi mně nezbyvá nic jiného než Vám některé peripetie dříve vydaných knih, pokud jsou důležité pro pochopení příběhů nových, nadále připomínat formou poznámek. A doufat, že Vám tím nezkažím požitek ze čtení...

*S láskou
Váš Harlequin*

Millie Adamsová

KRÁSKA A OSAMĚLÝ MILIARDÁŘ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Vow to Set the Virgin Free

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Jana Austinová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Millie Adams

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-629-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-630-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-631-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Athena se nepamatovala na život, jaký vedla předtím, než se dostala do střeženého objektu.

Nacházel se v Černém moři, v Rusku, a s vysokými stěnami a nejvyšším stupněm zabezpečení se podobal pevnosti.

Byla si samozřejmě jistá, že nějaký život musela vést i dřív, jenže si na něj vůbec nevzpomínala. Když jí bylo osm, přivezli ji sem. To si vybavovala naprosto přesně. Stála před krásnou smutnou paní, která měla na tvářích slzy, a když spatřila Athenu, usmála se. „Dceruško,“ řekla.

A od onoho dne se tedy stala její dcerou.

Panenkou, s níž si mohla její matka hrát. Nikdy ji nepouštěla ven. Matka si přes ni řešila své mnohačetné obavy i zklamání.

Atheně bylo víceméně jasné, že nežije běžný život. Nesměla například opustit střežený objekt.

A její jedinou kamarádkou byla dívka jménem Rose, která v něm pracovala jako služebná.

Athena se často divila, proč právě ona se stala dcerou, zatímco Rose služebnou. Nedokázala to pochopit.

Přitom na přemýšlení měla spoustu času. Zvláště poté, co Rose odešla. Athena pak byla sama a cítila se osamělá.

A potom tu byl otec – tedy muž, který jednal jako otec. Muž, kterého si *pamatovala* jako svého otce, jí jednoho dne řekl, že ona taky odejde. Že nastal nejvyšší čas, aby se vdala.

Atheně bylo osmadvacet, ale v mnoha ohledech byla mladší. Nepoznala život mimo zdi střeženého objektu, neměla žádné zkušenosti. Bylo jí jasné, že se v žádném případě nemůže srovnávat s průměrnou osmadvacetiletou dívkou.

Překvapilo ji, když jí otec řekl o svatební dohodě, protože Athena nevěřila, že by ji matka někdy nechala odejít. Celý život slýchávala jméno Naya. Naya byla matčina první dcera. Její dokonalá holčička, střežená jako oko v hlavě. Athenu adoptovali, aby ji nahradila.

Mohla se pouze domnívat, že byla sirotek. Že její osvojení bylo dobročinným skutkem. Athena za to byla vděčná. Nikdy ji nenapadlo, že by někdy mohla žít mimo zdi objektu. A co teprve sňatek! Nejprve si myslela, že by to mohlo být vzrušující. Ne, neznala muže, jemuž ji otec předával, ale... Ve skutečnosti neznala nikoho. Co na tom tedy záleželo. Třeba to bude báječné. Snad i vzrušující. Příležitost začít jiný život.

Něco nového poznat. *Stát se někým novým.*

Milostný román pro ni byl vždy pouze neuskutečnitelnou fantazií. Nevěřila, že by se někdy mohla uskutečnit.

Rozhodla se tedy, že se nechá překvapit. Co by se mohlo nakonec stát? A pak se s oním mužem setkala. Nebyl nejmladší a vyzařovala z něj smrtící energie. Matka plakala.

„*Nedávej mu ji.*“

Jenže muž trval na svém.

„Rozmazluješ ji,“ konstatoval otec. Mluvil o Atheně, jako by nebyla přítomná. „A nejvíc ze všeho jsi rozmazlovala sebe samu. Byla tvou hračkou, kterou jsi strojila a s níž sis hrála na život, ale teď si s ní budu hrát já. Vezme si Mattiase, žádná jiná možnost není přípustná. Máme dluhy a ty se musí splatit.“

„Ty jsme přece splatili tehdy, když Ares koupil Rose.“

„Nebylo to dost. A za Aresem už nepůjdu.“

Tak panenka.

To slovo ji rozčilovalo, ale věděla, že otec má pravdu. Byla náhradou za matčinu krásnou a jedinou dceru, která jako mladá opustila objekt, aby se vdala, a krátce nato zemřela. Matka byla na Atheně závislá, ale současně vůči ní pociťovala trpkost.

Athena ji chápala. Byla si vědomá, že se v matčině srdci stala náhradou za Nayu. A věděla, v čem se od ní liší.

Ale milovali ji, alespoň si to tedy myslela, a i když to nebylo vždycky snadné, byla to jediná láska, jakou Athena poznala. Nakonec byla přece jejich dcera.

Rose byla služebná, Athena dcera.

Ale nakonec byly stejně prodané obě, aby otec mohl splatit své dluhy.

Třeba nebyla dostatečně hodná, jinak by jí rodiče určitě takový osud nepříchystali.

Mattias ji děsil. Díval se na ni, jako by s ní měl nějaké konkrétní plány. Athena ani nechtěla vědět jaké. Z jeho očí vyčetla, že rád ubližuje druhým.

A ačkoliv nikdy neopustila zdi střeženého objektu, bylo jí to jasné i tak.

Teď ji vezli za ním, aby se konala svatba. Mattias žil v severní části Skotské vysočiny, kam právě mířili po dlouhém letu z Ruska. Scénérie tu byla úplně jiná.

Athena cestovala vzadu v naleštěném černém SUV. Vozů byl celý konvoj.

Kvůli bezpečnosti.

Tak to řekl otec.

Nikdo netušil, kdo cestuje v tom nebo onom voze.

Takto ji nikdo nemohl ohrozit.

Hory byly vysoké a drsné a vzbuzovaly úžas. Obloha byla šedivá, mraky ztěžklé deštěm. Jaký to byl rozdíl oproti nudnému výhledu na Černé moře, na který byla zvyklá!

Celý dosavadní život strávila ve zlaté kleci. Vysoce střežený objekt byl upravený do podoby luxusní vily. Izolace od okolního světa byla dokonalá. Její pokoje byly bezpečné a příjemné.

Bez přestání se nacházela pod dozorem.

Nikdy nebyla sama, přitom stále osamělá. S přibývajícímí léty to pociťovala stále silněji.

Skutečně skličující to však začalo být až před několika roky. Jako by se jí rozsvítlo v hlavě.

Naya, její předchůdkyně, dostala příležitost k tomu, aby střežený objekt opustila. Mohla začít žít po svém. Atheně nic takového nebylo dopřáno. Jednou se matky zeptala, jestli ji taky pustí ven.

„Naya zemřela, protože opustila bezpečí těchto zdí. O tebe přijít nechci, Atheno.“

Nebylo to prohlášení z lásky, nýbrž ze zoufalství. A Athena pochopila, že nemá na výběr.

Střežený objekt byl příliš zabezpečený. Příliš izolovaný.

Možná právě tehdy si uvědomila, že je vlastně vězenkyně.

A pro někoho, kdo je ve vězení, se sňatek s neznámým mužem zdál jako dobrodružství.

Konečně jí došlo, jak hrozně se mýlila. Nebyla jejich dcerou, byla jejich vězenkyní. Zneužili ji.

Jenže Athena se odmítala podrobit. Musela to udělat. Jinak hrozilo, že prožije zbytek života uvězněná v objektu jako poslušná ovečka, která se všemu podřídí.

Jako panenka na hraní, jak ji nazval otec.

Nemýlil se. Athena byla objektem, který oblékali do hezkých šatů a s nímž si hráli.

Byla nervózní. Ale pevně rozhodnutá. Cesta zpět neexistovala.

Předstírala, že se na svatbu hrozně těší. Muže, který si hrál na jejího otce, zahrnula otázkami. A protože ji podceňoval, všechny jí zodpověděl. Pověděl jí, jak budou cestovat, kdy a kam. Sdělila mu, že se nemůže dočkat, a upírala na něj přitom oči plné radostného vzrušení.

Netušila o sobě, že dovede být pokrytecká, ale zvládla to na jedničku.

Otec jí poskytl všechny podrobnosti, které potřebovala. Pak využila omezený přístup k mapám a internetu, který měla k dispozici v místnosti pro studium.

Dvě míle měli jet kolem lesa. Athena si to zapsala do paměti tak jasně, jako by to viděla přímo před sebou. To byla její jediná šance. A ona po ní skočí. Nejspíš ji chytí. Nic jiného si představit nedovedla. Zkusí to a otcovi muži ji doženou. Byla sice mrštná, jenže oni ji stejně přemůžou. Měli zbraně.

Ale musela to alespoň zkusit.

Prostě musela.

Athena strávila celý život zavřená v objektu. Veškerá rozhodnutí za ni dělali druzí. Nic jiného nepoznala. Pak však pochopila, co za odporného člověka je její otec. Nejdřív prodal Rose Aresovi, jako by byla jen jakási věc. A pak jeho rozhodnutí provdat ji, Athenu, bez ohledu na její city.

A co víc, nezajímalo ho ani to, jestli bude jeho dcera v bezpečí.

Už nechtěla jen přijímat, co jí poskytovali.

Uteče a dozví se, kým byla dřív, než se dostala do objektu. Kde byla oněch osm let. Možná pravda nebude hezká. Záleželo však na tom? Nic nemohlo být horší než život, jaký vedla teď. Proto uteče. Bude utíkat jako o závod. Sice marně, ale přece.

Musela jen počkat na vhodnou chvíli.

A ta posléze přišla.

Zabočovali těsně u okraje lesa. Pokud se jí skrze něj podaří najít cestu, vyběhne na druhé straně a dostane se do vesnice. Tam požádá o pomoc.

Aby našla samu sebe.

Musela věřit, že se to podaří.

Oblékla si dlouhý plášť bez rukávů, což vypadalo možná poněkud dramaticky, ale její rodiče – teď se je zdráhala tak nazývat – jí to nevymlouvali. Nakonec někdy dramatická skutečně byla. V záhybech pláště schovala malou tašku. V letadle jí v něm bylo dost teplo, ale nevadilo jí to. V tašce měla trochu jídla a něco, co ji mělo ochránit před počasím.

Rychle si rozepjala bezpečnostní pás, otevřela dveře,

přidržela si plášť pevně kolem těla a vyskočila z jedoucího vozu.

Při skoku se přikrčila a překulila. Dopadla roztažená na trávu, spěšně se vyhrabala na nohy a utíkala pryč. Ani se neohlédla, jestli limuzína zastavila. Běžela jako o závod, jak nejrychleji dovedla. Les byl temný, porost stromů hustý.

To věděla. Protože si všechno předem pečlivě zjistila.

Vzala to zkratkou doleva, přesně jak si to naplánovala, protože věděla, že tím směrem se nachází vesnice. Skláněla se pod větvemi, obíhala stromy. Běžela tím nejhustším porostem, protože si byla jistá, že budou přesvědčení, že tak náročnou cestu by si nezvolila.

Všichni si o ní mysleli, že je zhýčkaná.

Nikdo neměl tušení o žáru, který hořel v jejím nitru a který zažehla zrada lidí, kteří se nazývali jejími rodiči. Při životě jej udržovalo odhodlání uspět.

Podceňovali ji, a proto o ni přijdou. Utíkala tak dlouho, až les začal pozvolna řídnout. Byla zmatená. Podle mapy tam nic takového být nemělo. Jednalo se však o les, vzdálený obydlím. Možná proto nebyly všechny jeho části zmapovány.

Šla, dokud ji nezačaly bolet nohy. Dokud jí nezačala být hrozná zima. Dalo se do deště a všechno, o co se při chůzi otřela, na jejím plášti zanechalo mokré stopy. Brzy byl nasáklý vodou.

Ztratila se a v dálce slyšela praskání větviček. Mohla se jen domýšlet, co za zvěř žije v tomto lese. To si zapomněla ověřit.

Byla vysílená a začínala být podchlazená.

A pak ji v šeru spatřila.

Maličkou kamennou boudu se slaměnou střechou. Vlastně spíš kůlnu. Byla v havarijním stavu, ale Athena tušila, že uvnitř bude sucho.

Vykročila vpřed a zatlačila do dveří.

V chaloupce bylo ticho. Od světa ji dělily tlusté kamenné stěny, pod nohama měla kamennou podlahu.

Skutečně v ní bylo sucho. A překvapivě i teplo. Nepro-
niklo sem vlhko ani vítr.

Pokud ji budou hledat, tady ji určitě najdou.

Athena však neviděla jinou možnost.

Nemohla se schovat pod mech, a navíc byla na pokračování kolapsu.

Posadila se na tvrdou podlahu. Nebylo to nijak pohodlné, ale cítila se v bezpečí. Na chvíli si odpočine. Stulila se do vlhkého klubička a snažila se potlačit třas celého těla.

Nakonec upadla do neklidného spánku. Ostražitost a strach jí nedovolovaly tvrdě usnout. Sny se míchaly s podivnými stavy bdělosti. Najednou se jí zdálo, že se vznáší nad zemí. S tím přišlo příjemné teplo. Kdosi ji pevně držel. Athena se k tomu teplu přitiskla vši zbývajícím silou. Cítila se v bezpečí.

Pak se všechno propadlo do tmy a ona o ten nádherný sen přišla.

Vzbudila se s prudkým trhnutím.

Seděla v plyšovém křesle, nohy měla natažené na otomanu. Po její pravici se nacházel stůl a na něm stál hrnek s jakousi horkou tekutinou, vedle něj ležel kousek pečiva.

Měla hrozný hlad a pořád jí byla zima.

Rozhlížela se, kde se to ocitla. Zrak měla stále zaměřený. Kolem ní byl šedý kámen a gotické prvky. Vypadalo to tu jako ve středověkém hradě. Už nebyla v budou, kde usnula.

Vybavila si onen sen...

Jak ji někdo zvedá. A drží v náručí.

To nebyl sen. Někdo ji tam našel a přinesl... sem.

Rozhlédla se kolem sebe a ve velkém krbu u zadní stěny náhle hlučně vzplál oheň.

Athenu to vylekalo.

„Kdo je tu?“ zeptala se roztřeseným hlasem.

Na kouzla nevěřila. Tím spíš, když až doposud žila ve střeženém objektu.

Tohle... tohle vypadalo jako čáry. Celá ta věc. Nebo sen. Že tu toto místo vůbec bylo, uprostřed lesů. Že ji někdo našel, spící v boudě, a přinesl ji sem...

Uvolnila ruce a zjistila, že je má pořád studené. Sáhla po šálku, a i když si nebyla jistá, co za tekutinu ukrývá, dychtivě upila. Byla jí zima, měla žízeň i hlad. Základní potřeby získaly přednost před ostražitostí.

Jakmile se nasytila a zahřála, znovu usnula.

Cosí ji vzbudilo. Nedokázala přesně určit, co to bylo. Jakýsi divný pocit, který ji zvolna naplňoval, až se definitivně probudila.

„*Kohopak tu máme?*“

Hlas byl drsný, hluboký a děsivý. Měl silný skotský přízvuk. Vyděšená Athena sevřela opěrky na ruce.

Horečně se snažila setřást poslední zbytky spánku.

„Mluv, děvče.“

Zkoušela zjistit, odkud hlas přichází. Dívala se na-levo i napravo, ale nemohla to místo najít. Nejen, že ho slyšela, taky ho cítila. Byl tak silný, že duněl jejím tělem.

„Já... Jmenuju se Athena.“

„*Athena. Bohyně války¹. Pověz mi, Atheno...*“ Hlas teď zněl o něco níž. Podobal se spíš výhrůžnému vrčení. „*Přišla jsi se mnou válčit?*“

Athena se rozhlížela kolem, ale stále nikoho neviděla.

„Ne. Utekla jsem. Od... od svých vězňitelů. A někdo mě přinesl... sem.“

„*Od vězňitelů?*“ zeptal se hlas prudce.

„Ano. Totiž... Od otce. Od adoptivního otce. Bylo mi osm, když mě adoptoval. A teď mě chce prodat neznámému ženichovi.“

¹ U nás je bohyně Pallas Athéna chápána jako bohyně moudrosti a statečných mužů, ale v původní řecké mytologii to byla skutečně i bohyně války, ale promyšlené války, tedy ne války jako chaosu a ničení. Bohem takové války byl Áres. Poznámka redaktora.

„Rozumím. A ty tedy utíkáš od dohodnutého sňatku?“

„Ano. Vy byste to neudělal?“

Hlas se rozesmál. Mocně a hrubě. „*Ne. Já od nikoho neutíkám.*“

Byl to hrubý, drsný hlas, a Athena si zkoušela představit jeho majitele. Bezvýsledně.

„Kdo jste?“

„*Zajímavá otázka. Nemyslím, že bych na ni musel odpovídat. Jsi vetřelkyní v mém domě. Mluv dál.*“

Athena nevěděla, co dalšího by měla říct. Až na...

„Ochráníte mě? Od otcových mužů... Kdyby si pro mě přišli, ochráníte mě?“

„*Přijde na to, slaboučká Atheno. Budou ozbrojeni?*“

„Ano. Mají zbraně.“

„*Tak zbraně. Jak barbarské... Nemyslíš? Byly doby, kdy spolu muži bojovali tváří v tvář. Měli široké meče. Prý barbari... Alespoň bylo možné pohlédnout nepříteli přímo do očí. Tenkrát si bojovníci uvědomovali, co činí, když zabíjeli své protivníky.*“

„Filozofování na téma způsobů boje mi nepomůže.“

„Skutečně?“

„Možná jsem bohyně války, ale nikdo za mě nebojuje.“

„*Snad je to tím, že Athena bojuje sama za sebe.*“

„Jenže já potřebuju někoho k sobě, kdo by mi pomohl.“

„*Smůla, že já nepracuju zadarmo.*“

„Co za to chcete?“

Athenu zachvátil strach. Avšak i když tajemného muže neviděla a nic o něm nevěděla, neslyšela v jeho hlase krutost jako v Mattiasově. Možná to bylo šílené, ale věřila svému instinktu. Otec spolupracoval se spoustou lidí. Mnozí z nich byli nebezpeční. A někteří byli vyložení zločinci. To Athena vytušila velmi dobře.

„*Na tom nezáleží, co chci. Teď jsi kouskem mé sbírky. Jaké sbírky?*“

Athena prudce vstala. Nitro jí sežehla panika. „Ne! Nejsem... Potřebuju vaši pomoc. Potřebuju svobodu.“

„Milé děvče,“ promluvil hlas nesmlouvavě. „*Nic není zadarmo.*“

Otočila se a rozběhla se proti dveřím. Ty však nepovolily.

„*Neotevřou se,*“ konstatoval hlas.

„Ale...“

„*Ted' jsi moje.*“

„Nechte mě jít. Nemusíte pro mě vůbec nic udělat.“

„*Už se stalo. Můj oheň. Moje jídlo. Ukradla jsi mi ho. Musíš mi to nahradit.*“

A najednou do místnosti vtrhla jakási postava. Byla skrytá v dlouhém plášti. Měla robustní postavu.

Muž krácel k ní a uchopil ji do náruče. Athena neviděla jeho tvář, byla příliš tma.

Naplnila ji hrůza. Muž ji nesl směrem dál ode dveří.

Athena mu zkoušela vyklouznout, avšak měl velkou sílu.

Nesl ji po točitém schodišti vzhůru. Kopnutím otevřel třetí dveře nalevo. „Jsme tu. Tady zůstaneš, dokud nerozhodnu, co s tebou udělám.“

Jeho hlas zblízka tolik neburácel, ale hrozivý byl stejně. Muž byl silný, voněl po santalovém dřevu a jeho tělo přímo sálalo.

Athena si najednou uvědomila, že takhle blízko ještě nebyla žádnému muži.

Pomalou jí postavil na zem a jí bylo náhle... chladno. Postrádala jeho dotek. Posunula se blíž k němu, aby mohla spatřit jeho tvář, ale v místnosti bylo příliš šero.

Navíc vypadala jinak, než čekala.

„Tohle je... ložnice?“

„Dala bys snad raději přednost žaláři?“

„Ne.“

„Pak si nestěžuj, děvče.“

S tím místnost opustil a hlasitě za sebou bouchl dveřmi. Athena je zkusila otevřít, avšak bylo zamčeno.

Dostala se z deště pod okap.

DRUHÁ KAPITOLA

„Už nezbývá čas, Camerone. Uvedení výrobku na trh se koná příští měsíc, a jestli nevymyslíš, jak ho atraktivně představit, přijdeme o všechny investory. Plánuju něco extravagantního. Nebude to nezáživná suchařina, kde budou investoři a kupci sedět na židlích a sledovat projevy chytrolínů z high-tech průmyslu. Bude tam jídlo a tanec. A bude to největší událost v historii naší společnosti.“

Cameron pohlédl na obrazovku a zavrčel. „Proč to nemůžeš udělat ty?“

Jeho obchodní partner, Apollo Agassi, na něj pohlédl tmavýma ustaranýma očima.

„Protože co se týče technologie, lidé chtějí slyšet tebe, Camerone.“

„Říkal jsi, že žádné projevy nebudou.“

„Říkal jsem, že tam budou nejen projevy. Půjde o soustředění všeho, co se týká inteligentních domů a domácností, samořídících aut... Budou tam Gunnar s Olive Magnussonovou², a ty moc dobře víš, že právě ona je momentálně nejvíce strhující osobou v technologickém průmyslu. Chci je tam mít. Zvýší prestiž celé události. Ale zase nechci, aby nás zastínili. Já dovedu sehnat finance, ale ty musíš zajistit, aby ti všichni zainteresovaní uvěřili, že inteligentní domácnost může skvěle fungovat. To já za tebe udělat nemůžu.“

² Hlavní hrdinové knihy *Můj nepřítel viking*, která vyšla v říjnu minulého roku. Poznámka redaktora.

Přítelovy pochyby Cameron pociťoval jako urážku. Měl sice zdeformovanou tvář, avšak myslelo mu to stále stejně.

„Funguje to. Věř mi. Bydlím ve středověkém hradě, který dělá všechno, co po něm chci. Chceš v krbu zapálit oheň? Hotovo. Chceš uvařit všelijaká jídla? Hotovo. Praní, propojené osvětlovací systémy. Zabezpečení každých dveří. Bezpečnostní systém. A všechno se ovládá hlasem, samozřejmě výhradně majitelovým, a v některých případech i neverbálními příkazy skrze zařízení, které se ti vejde do kapy.“

„Pěkně jsi to vychválil.“

„Jenže náš projekt ani žádné vychvalování nepotřebuje. Předčí všechny současné chytré domácí technologie ve snadnosti používání i víceúčelovosti.“

„*To říkáš ty, ale většina lidí – včetně mě – vůbec nechápe, co to ve skutečnosti znamená. Nemáme potřebné znalosti jako ty, a právě proto to taky ty musíš vysvětlit.*“

„Lichotkami mě nepřesvědčíš.“

„*Však já na něco přijdu, to si piš.*“ Apollo se na chvíli odmlčel. „*Tohle je tvůj triumf, Came. Ty to přece dokážeš.*“

„To je minulost,“ upozornil přítele Cameron.

Apollo toho začínal mít dost. „*Cameron, kterého jsem znal, by neseseděl celé ty roky zavřený doma. Cameron, jehož jsem znal, byl bojovník. Nikdy se nevzdával. Navzdory všemu hroznému, co se mu kdy stalo. Ne pro něj nebyla žádná odpověď. A když ho osud srazil na dno, nezůstal tam dlouho. Zase se zvedl a šel dál.*“

Cameron se zasmál. Musel. Apollův pohled byl totiž podle něj velmi zjednodušený. Netušil, jak hluboce ho nehoda zasáhla. „Cameron, kterého jsi znal, okouzloval svět svým zevnějškem a svou inteligencí. Ten muž je mrtvý. Nic z něj nezbylo.“

„*Tomu nevěřím,*“ odtušil Apollo. „*Spíš bych řekl, že je to pouhá výmluva.*“

„Na tom nezáleží... Z hradu mě stejně nedostaneš.“

Apollův výraz ztvrdl. „*Nemysli si, že to neudělám, Camerone. Mám v tom spoustu peněz.*“

„Já v tom mám všechny.“

„*Jenže ty nic nepotřebuješ. Trávíš v té své plesnivě zřícenině celé dny i noci, a to ti ke spokojenosti úplně stačí. Klidně bys mohl své bohatství rozdat a nic by se nestalo.*“

„Teď mluvíš jako nějaký radikál,“ napomenul ho Cameron suše.

Apollo se rozesmál. „*Kdysi jsme byli radikálové oba.*“

„Ne,“ zavrčel Cameron. „Kdysi jsme byli dva pěkně sobečtí a bezohlední blbečkové. Kdysi jsme se chovali tak šíleně nezodpovědně, že jednou nutně muselo přijít zúčtování. I když pro tebe nejspíš ne. Tvoje čelist je pořád stejně ostrá a tvůj úsměv stejně podmanivý. Tudíž je to na tobě, mě z toho vynech.“

„*Stal se z tebe hrozný mrzout, Camerone. Nemám na to žaludek.*“

„Copak, snad tě pohled na mě už neunavuje?“

„*To by ses mi nejdřív musel pořádně ukázat. Celou dobu sedíš v šeru.*“

Byla to pravda. Cameron se pohyboval výhradně v temnotě. Zvykl si na to. V jeho hradě nebylo jediné zrcadlo. A bylo to tak schválně. Nepotřeboval, aby mu připomínalo, co se stalo.

A teď... Přišla ona.

Byla tak krásná. Pohled na ni v Cameronově nitru probouzel podivnou bolest.

Athena.

Bohyně války.

Cítil, že v něm boj začal ve chvíli, kdy ji uviděl. Nádherné tmavé oči, černé lesklé vlasy. Plné červené rty, ženské křivky.

Pamatoval si, čeho byl schopný. Kdysi. Jak rychle dove-
dl svést krásnou ženu, už od pohledu stvořenou k hříchu.

Během minut by ji měl pod sebou, žadonící o úlevu od sexuálního napětí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kráska a osamělý miliardář.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.